

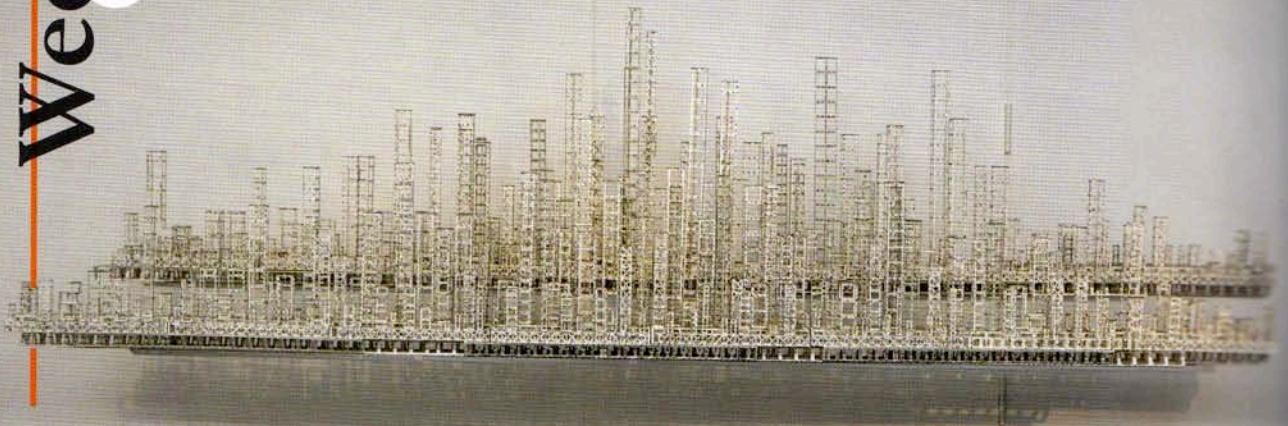
Katsumi Hayakawa

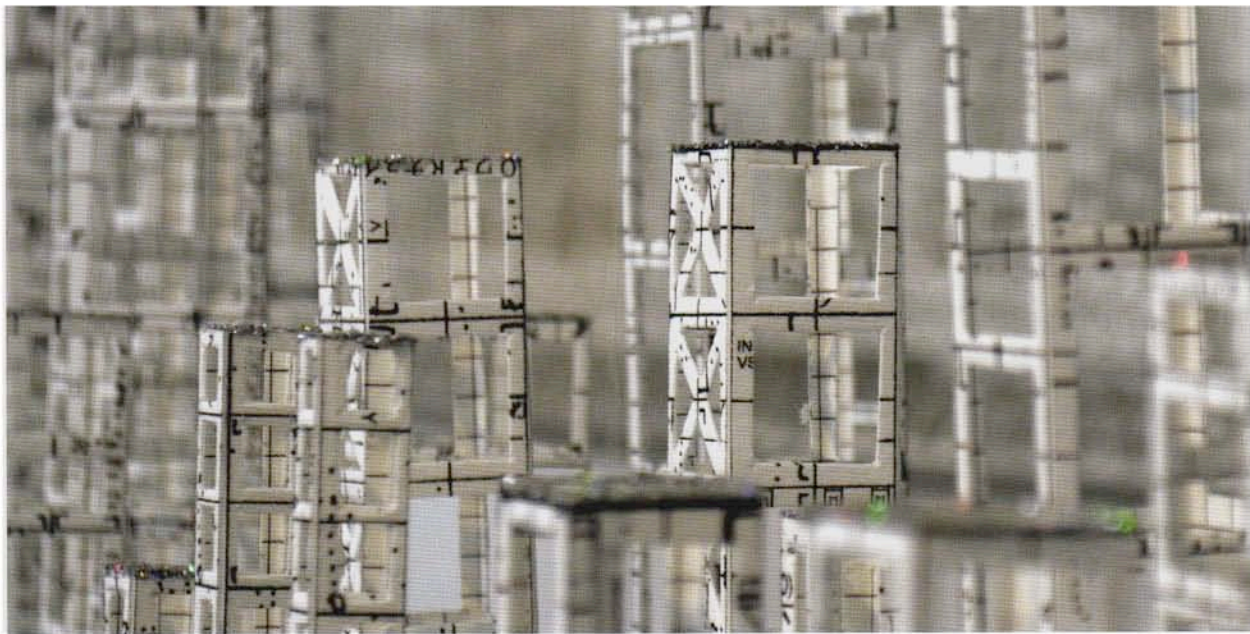
Weelderige leegte

Opulent emptiness

Google maps biedt de mogelijkheid om op alle denkbare niveaus in te zoomen op de aarde. Van natuurlijke formaties, artificiële infrastructuren, menselijk bebouwing tot het particulier herkenbare; een fiets staat in de weg en de blauwregen bloeit. Zoomen we een paar stappen uit, dan vervliegen details, wordt bebouwing patroon. Kiezen we de optie kaart in plaats van foto dan wordt het beeld nog iets abstracter. Ongeveer op deze schaal beschouwt Katsumi Hayakawa de wereld.

Google maps make it possible to zoom in on the earth from every imaginable angle. From natural formations, artificial infrastructures and manmade buildings to things more personal: a bike blocking the way and the wisteria in bloom. Zoom out a couple of steps and the details dissolve, buildings become pattern. Choose the map option instead of photo and the image becomes even more abstract. This is roughly the scale at which Katsumi Hayakawa contemplates the world.





Detail *Fata Morgana*, 2012, paper, ink jet printing, wire, aluminium, 65 x 250 x 120 cm. Photo: Katsumi Hayakawa

Hokjes zonder geest

Voor Katsumi Hayakawa (Tochigi (Japan) 1970) verliest de mens(heid) met alle bouwstructuren waarmee het de aarde bedekt het zicht op zichzelf. Vooral in verstedelijkt gebied drukt hoogwaardige, maar steeds meer uniforme architectuur het humane uit beeld. Functionaliteit viert hoogtij. Ook op microschaal is een dergelijke ontwikkeling zichtbaar, met dank aan de technologische vooruitgang. De parallel tussen de plattegrond van de moderne stad en het moederbord van de computer is onontkoombaar. Met zijn 'stadsgezichten' stapelt Hayakawa kleine structuren tot een complex. De vele kubusjes, vaak tegen een wat meer compacte of massieve ondergrond, bestaan louter uit hun papieren ribben. Transparant als ze zijn, bieden ze een inkijkje in ... het grote niets. In de woorden van Hayakawa zelf: "absence of existence, the absence of nothingness and the absence of the absence of absence".

De composities van Hayakawa laten zich niet makkelijk 'lezen', maar geven wellicht mede daardoor ruim baan aan vrije associaties. Al wordt de interpretator in zijn mijmeringen meestal in de banen van het formele, structurele geleid. *Level 30 (Composition 17)* uit 2011 is dan – door de verticalen – haast een still uit de film *The Matrix*, waar regelmatig met grote snelheid getallenrijen langs computerschermen zoeven om eindeloze datastromen te suggereren. Van gepaste afstand beschouwd, ligt bij *Blue Lines* (2011) de nadruk meer op de, onregelmatig verdeelde, horizontalen. Het blauw in de bovenste helft en de wat grillige stapelingen wekken de suggestie van wolken rondom hoogbouw: wolkenkrabbers! Maar ook aan de onderzijde 'stroomt' het blauw. Mogelijk is er sprake van laaghangende bewolking,

Soulless compartments

Katsumi Hayakawa (b. Tochigi, Japan, 1970) believes that through all the building structures that cover the earth man(kind) loses sight of itself. Especially in urban conglomerations, high-quality, but also more and more uniform architecture squeezes humanity out of the picture. Functionality reigns supreme. Technological progress means that similar developments are also visible at microscale. The parallel of the street plan of a modern city with the motherboard of a computer is inescapable. In his 'cityscapes' Hayakawa stacks tiny structures to make a complex. The countless cubes, often on a more dense or solid ground, are no more than paper ribs. Transparent as they are, they offer a glimpse into ... the void. In the words of Hayakawa himself: the "absence of existence, the absence of nothingness and the absence of the absence of absence".

Hayakawa's compositions are not easy 'to read', but perhaps as a result of this leave room for free association. Although in his musings the interpreter is usually steered towards the formal, the structural. *Level 30 (Composition 17)* from 2011 could then almost be – because of the strong verticals – a still from the film *The Matrix*, where number series regularly flash across computer screens to suggest endless streams of data. Viewed from a suitable distance, the emphasis in *Blue Lines* (2011) falls more on the irregularly distributed horizontalen. The blue in the upper half and the rather random stacking evoke a suggestion of a clouded sky encircling high-rises: skyscrapers! Blue 'streams' cross the underside too. Perhaps low-hanging cloud is forecast, but the presence

maar de aanwezigheid van een rivier lijkt niet uit te sluiten. Gaan we met onze neus dieper het werk in, dan ontwaren we teksten als 'Cell' en 'Block'. Het zijn de hokjes waaruit de geest is ontsnapt.

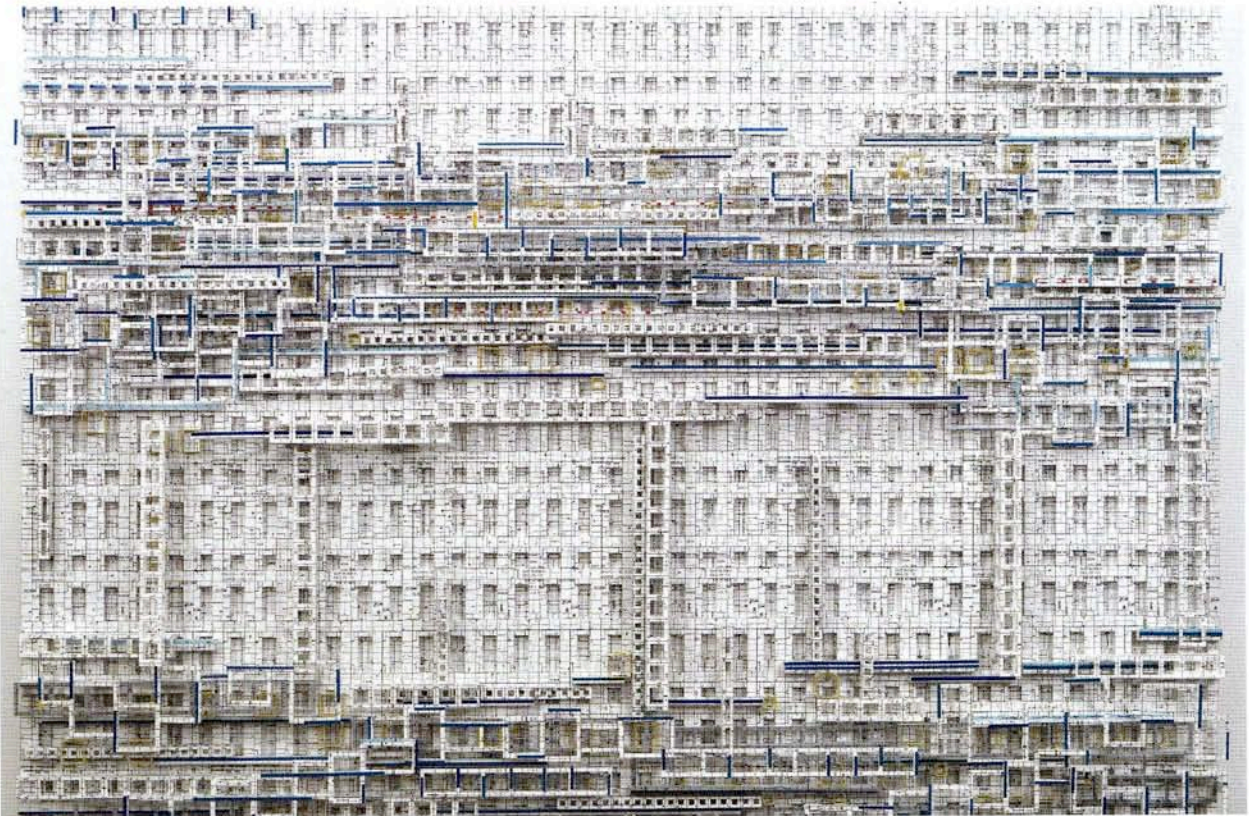
Zijn deze twee werken bestemd om als reliëfs te worden opgehangen aan de muur, een werk als *Fata Morgana* (2012) zweeft vrij in de ruimte. Het is als een architectuurmodel met een verticale opbouw. Laagbouw en hoogbouw wisselen elkaar af. Maar ook hier beklijft niets. De stapelwolk hangt slechts tijdelijk waarneembaar stil en zal onherroepelijk vervliegen. Zo vergaat het uiteindelijk alle menselijke inzet om iets tastbaars na te laten.

Het is een vergaan in de andere betekenis van het woord. Alle tastbare, door mensenhanden gemaakte, zaken zullen vergankelijk blijken. Niets beklijft, anders dan familiebanden, de overdracht van menselijke eigenaardigheden, van generatie op generatie. Die is niet materieel en hoeft dan ook niet zichtbaar te worden gemaakt. Door juist het onzichtbare te tonen van dat wat onzichtbaar is, opent Katsumi Hayakawa zijn hart. Hij maakt zijn bespiegelingen invoelbaar. Het is aan ons allen om daarin met hem mee te gaan.

of a river cannot be ruled out either. If we peer closer at the work, we will spot texts like 'Cell' and 'Block'. These are the compartments from which the soul has flown.

While these two works are for display on the wall as reliefs, a work like *Fata Morgana* (2012) floats freely in space. It is like an architectural model with a vertical superstructure. Low-rise and high-rise alternate. But here too nothing lingers. For just one perceptible moment, a fleecy cloud hangs motionless before it irrevocably evaporates – just as all human endeavour to leave something behind eventually fades.

It is a fading in the other sense of the word. All material things made by human hand will prove to be transitory. Nothing endures, besides family ties, the passing on of human peculiarities from generation to generation. They are not material and therefore do not need to be made visible. But precisely by revealing what is invisible about the invisible, Katsumi Hayakawa opens his heart. He makes his contemplations empathic. It is up to us all to join him.



Colofon
Colophon

Auteur / Author
Frank van der Ploeg

Voorwoord / Foreword
Margriet Lestraden

Inleiding / Introduction
Frank van der Ploeg

Vertaling / Translation
Linda Fairwether Nash

Redactie / Editor
Anne Kloosterboer

Grafisch ontwerp / Graphic design
Paul de Boer

Druk / Printing
De Swart Den Haag

Uitgever / Publisher
Museum Rijswijk

ISBN/EAN 978-90-801242-0-2

© 2012 Museum Rijswijk & auteurs
www.museumrijswijk.nl